

Radu Tudor s-a născut la Constanța pe 24 iulie 1970. A absolvit școala generală și liceul în orașul natal. Evenimentele din Decembrie 1989 îl găsesc la Timișoara, ca student la Facultatea de Mecanică. Renunță la această opțiune profesională și în 1991 face parte din prima generație de studenți acceptați la Școala Superioară de Jurnalistică, fondată de cele mai importante nume din presa scrisă românească. În mai-iunie 1992, este în echipa care înființează cotidianul *Evenimentul zilei*, unde este mai întâi redactor și apoi redactor-șef adjunct. În perioada următoare ocupă diverse poziții de conducere la ziarele *Național*, *Cotidianul*, *Ziua*, *Jurnalul național*. Pentru toate aceste publicații a scris câteva mii de articole, corespondențe, analize și editoriale, preponderent cu tematică militară și de securitate, apoi de politică internă și externă.

În 2002 debutează în televiziune ca analist militar și de politică externă la TVR. Din 2004, devine analist la posturile de televiziune Antena 3 și Antena 1, precum și al cotidianului *Jurnalul național*. Are un master în apărare și securitate națională și a urmat diverse cursuri postuniversitare pentru desăvârșirea cunoștințelor de jurnalist specializat în probleme politico-militare. Astăzi este realizator la Antena 3 al emisiunii *Punctul de întâlnire*, invitat permanent al emisiunii *La ordinea zilei* și participă săptămânal la cel mai vizionat talk-show din România, *Sinteza zilei*. În ultimii ani a câștigat mai multe distincții: 2009, 2010 și 2011 – Premiul APTR pentru talk-show-ul *La ordinea zilei* (împreună cu Dana Grecu); 2011 – Premiul APTR pentru investigație politică pentru emisiunea *Punctul de întâlnire*; 2012 – Marele premiu APTR pentru emisiunea *Punctul de întâlnire*, alături de echipa Antena 3.

Radu Tudor

Analize și comentarii politice, militare și de securitate

Prefață
BOGDAN TEODORESCU

NEMIRA

Dinu C. Giurescu: Am terminat. Nu mai există vot în Parlament.

Cristian Pârvulescu: Nu mai există Parlament. Este o mașină de vot, este Marea Adunare Națională. Nu trebuie decât să schimbăm puțin legislația pentru a ne întoarce la fericita perioadă din '89, pe care văd că și-o doresc unii.

Dinu C. Giurescu: Încă mai avem o națiune. Încă mai avem o armată.

Radu Tudor: Armata Română încă moare pentru această țară. Armata Română și câteva alte entități fac sacrificiul suprem, pe care noi câteodată îl ignorăm. Esența Armatei Române este că face sacrificii enorme pentru țară, iar politicienii de multe ori o batjocoresc.

Cristian Pârvulescu: Eu vă înțeleg elementele de mândrie patriotică. Armata de azi nu mai este o armată de profesioniști. Cetățeanul poate să fie alături de nobil în armată. Simbolul națiunii este arma. Chestiunea cu Armata Națională e esențială. Aceste legiuni străine nu mai au nimic. Armata Națională a avut un rol esențial.

Cuprins

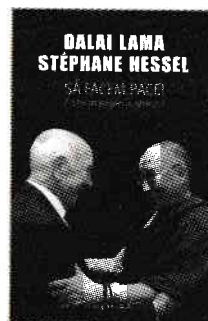
<i>Nevoia de a privi peste gard</i> de Bogdan Teodorescu	5
Terorismul, tratat prea democratic în Europa	9
După douăzeci de ani	12
Umbrele CIA în România	15
„Welcome Yankees, go home!“	18
Un raport dezamăgitor	21
Releul de la București	24
Publicați registrul-jurnal	28
Istoria unei amenințări	31
Chiar toți?	34
Procurorul Gherghescu, alias ministrul Macovei	38
Jucătorul și jucăriile	42
O mare ratare	45
Moartea dictatorilor	49
Falimentul politic	52
Stolojan nu crede în lacrimi	56
Și serviciile se scârbesc, nu-i așa?	59
Adevăr și minciună, trecut și prezent	62
Bravo, comandante! Manevra a reușit	66
Atenția la Rusia! Se poate și mai rău	70

Bîstroe nu e ca Sulaina	74
Nu spargeți oglinda!	78
Kalașnikovul albanez, noul simbol UE.....	82
Misterul pachetelor americane	86
Circ, fără pîine, în fața militarilor.....	90
Furtună pe vapor	94
La est de NATO.....	97
Provocare la <i>intelligence</i>	101
11 Septembrie.....	104
Stolojan, o nouă misiune.....	108
Un proiect fundamental.....	111
Vladimir Vladimirovici Gazprom	115
Organul cu timpanul.....	119
Răzbunarea Mării Negre.....	123
Avertisment pentru Ucraina.....	127
Ce-am avut și ce-am distrus?	131

DALAI LAMA, STÉPHANE HESSEL

SĂ FACEM PACE! PENTRU UN PROGRES AL SPIRITULUI

traducere din limba franceză de Mara Răducanu

„Democrația sunt oamenii, nu privilegiții, ci oamenii în general. Dacă observăm peste tot diferențe uriașe între cei mai săraci și cei mai bogați, democrația trebuie să acționeze, să reacționeze, să-i ajute pe primii să beneficieze de drepturile și de libertățile lor. Iată la ce e bună politica, iar noi îi putem redescoperi temeiul spiritual. Vrem să avem guverne interesate nu doar de mândria națională, ci și de a învăța să colaboreze. Avem nevoie de cooperare interguvernamentală și de multilateralitate, pentru că acum știm ce se întâmplă pretutindeni.

Un om este împușcat în sudul Egiptului: știm imediat ce putem face. Avem nevoie de un lider democratic pentru lumea întreagă, în acord cu această exercitare laică a spiritului în favoarea nonviolentei, a compasiunii. Democrație laică, da, dar ea nu exclude un plan superior, și anume spiritualitatea toleranței.”

STÉPHANE HESSEL

24 septembrie 2005

TERORISMUL, TRATAT PEA DEMOCRATIC ÎN EUROPA

Combaterea terorismului aduce cu sine un paradox pentru societatea românească. Aplicăm „sfintele” principii ale Securității sau ne aliniem la reperele europene în materie?

Dupa atentatele de la Madrid și Londra, specialiștii în materie de securitate au sugerat că prea multă democrație în lupta cu terorismul duce la moartea a sute de oameni nevinovați. Problema care se pune e dilematică: merită vreun principiu democratic respectat cu atâta sfîntenie, încât să fie ucis chiar și un singur om? De multe ori, procurorii europeni (cu remarcabila excepție a spaniolului Baltazar Garzon) s-au jucat cu viața unor oameni, cântărind prea mult decizia, amânând la nesfârșit arestarea unor suspecti. La fel s-a întîmplat în SUA înainte de 11 Septembrie 2001. Raportul comisiei create pentru a investiga cel mai grav atac asupra teritoriului SUA scoate în evidență lipsa de cooperare între serviciile secrete și atitudinea

riscantă a unor procurori, care au tratat cu nepermisă toleranță informații oferite de agenți FBI.

Grija pentru drepturile omului a fost de fapt scuza pentru o atitudine birocratică ce a dus la moartea a 3 000 de americani.

Nici macar faptul că SUA au o comunitate de informații puternică nu i-a ajutat pe aceștia să fie feriți de terorism. Aviz președintelui Traian Băsescu. Nu vreau să spun că nu avem nevoie de o comunitate de informații, dar prioritar este fondul, nu forma.

Ignorând lecția americană, europenii au pățit același lucru. Teroriștii, lăsați liberi să zburde prin UE, au fost capabili să pună la cale atentate în mari capitale europene.

Fundamentaliștii profită de atitudinea țărilor țintă. Sună revoltător, dar de cele mai multe ori un comportament prea democratic e chiar factor favorizant al terorismului.

Mulți s-au întrebat dacă România va fi lovită de terorism. Răspunsul autorităților a venit imediat: nicio țară nu se poate considera sută la sută ferită de terorism. Dar ce e de făcut pentru a reduce pe cât posibil acest risc? Orice indiciu clar legat de o amenințare teroristă trebuie să ducă la supravegherea informativ-operativă neîntreruptă a suspectilor. Și la prevenirea, pe orice cale, a organizării unui atentat. La acest aspect mă refeream când aminteam de „principiile sfinte“ ale Securității. Dacă nu vrem să moară și alți români, după cei uciși la Madrid.

Până nu e prea târziu, trebuie introdusă o prioritate absolută: redefinirea modului de acțiune și a cadrului legislativ pentru serviciile de informații în privința terorismului. Dacă europenii încă se bâlbăie, nimeni nu ne oprește să o facem noi.

Amenințarea este atât de puternică, încât orice amânare atrage după sine sute de morți. Ne permitem să fim atât de ipocriți, să asistăm „în mod democratic“ la cum mor oameni fără vreo vină? Nu e vorba despre afectarea principiilor unei societăți libere și evolute politic. Ci despre combaterea unui flagel care a devenit coșmarul zilelor noastre.

Nu poți trata democratic și cu zâmbetul pe buze amenințarea cu moartea. Propaganda teroristă ne spune că vom muri noi, „infideli“ care nu înțeleg lumea așa cum o văd ei, fundamentalistii. Dacă cineva te amenință cu moartea și ucide semenii în jurul tău, ce faci? Îl inviți la un seminar despre democrație? Sau îl tratezi ca pe un criminal, potrivit legii? Indiferent în numele căror idealuri luptă, teroriștii dovediți sunt de fapt criminali în serie. Și trebuie calificați ca atare de lumea civilizată creștină, musulmană, mozaică sau hindusă.

29 octombrie 2005

DUPĂ DOUĂZECI DE ANI

Depistarea în Israel a doi membri Hamas care au studiat stomatologia în România redeschide un subiect serios pentru noi. Acela privind relevanța surselor arabe racolate înainte de 1989.

Unitatea Speciala de Luptă Antiteroristă din cadrul Departamentului Securității Statului a fost creată în anii '70, pentru a preveni și combate terorismul în România. După atentatul de la Munchen din 1972 veneau semnale privind acutizarea conflictului palestinian-israelian. România era unul dintre puținele state din blocul comunist ce avea relații diplomatice cu Israel, în paralel cu o cooperare politică, economică și militară amplă cu lumea arabă. Am fost printre primii care au recunoscut Organizația pentru Eliberarea Palestinei și care l-au primit pe Yasser Arafat ca pe un șef de stat. Mii de studenți musulmani învățau la București, Timișoara, Cluj și Iași.

La Neptun au avut loc în 1986, se pare, primele discuții oficiale între israelieni și palestinieni.

Cu toate acestea, obiectivele israeliene și americane de la noi au fost amenințate în ultimii treizeci de ani. Relațiile de excepție ale lui Ceaușescu în lumea arabă nu au ferit țara noastră de atentate. În 1984 un diplomat iordanian a fost ucis de un terorist al organizației Abu Nidal la Hotel București. În 1985 doi ofițeri USLA au murit la datorie în Grozăvești, încercând să dezamorseze o bombă plasată într-o mașină de un membru al organizației Frații Musulmani, iordanianul Atef Saleh Salah Al-Zouabi. Cazul acesta devine brusc relevant după douăzeci de ani. Am amintit doar aceste două cazuri pentru a demonstra că fanatismul nu ține cont nici de relații politice, nici de prietenii.

Revenind la cei doi dentiști Hamas, arestarea lor ne demonstrează un fapt. Că în terorism informațiile pot fi relevante până la moartea suspectilor. Exploatarea surselor trebuie menținută peste ani. Serviciile israeliene de securitate ne cer acum date relevante despre cei doi. Au fost ei supravegheați suficient? Se pare ca da.

S-a spus ca unele surse racolate de Securitate din rândul comunității arabe înainte de 1989 n-ar mai fi relevante. Racolări s-au făcut, într-adevar, și în ultimii cincisprezece ani. Mai proaspete, mai eficiente. În cazul jurnaliștilor români răpiți în Irak, președintele Băsescu a afirmat: „Ghinionul răpitorilor a fost că unul dintre cei vizați pentru găzduirea ostaticilor studiasse în România“. Suficientă aluzie, nu-i așa?

Cât timp s-au aflat în țara noastră, cei doi, Nazmi Hussein și Abdel Salam Zidan, nu au adus atingere siguranței naționale. Au fost probabil simpatizanți Hamas și atât. În 1994 au părăsit România. Ei s-au aflat însă în plasa lui Ali Moh'd Oglah

Al Matar, un iordanian fundamentalist. Al Matar a fost unul dintre fondatorii Asociației Studenților Musulmani din România în 1991, devenită Liga Islamică și Culturală din România în 1995. Ambele organisme aveau numeroși simpatizanți ai Fraților Musulmani și ai Hamas.

Al Matar a fost expulzat în anul 2000, la propunerea SRI, cu interdicția de revenire pe cinci ani. Anul trecut interdicția a fost extinsă la cincisprezece ani.

Toate informațiile duc spre concluzia că dentiștii Hamas și-au început activitatea teroristă propriu-zisă după ce au părăsit țara noastră.

Informații de ultimă oră arată că Al Matar, Nazmi Hussein și Salam Zidan s-au întâlnit în Iordania, Israel și Turcia cu nimeni altul decât Al-Zouabi, autorul atentatului din Grozăvești, expulzat din țara noastră în 1987. Pentru ce, este evident. De altfel, Al Matar a încercat din răputeri să-l aducă pe teroristul Al-Zouabi în România. Fără succes însă.

Dupa douăzeci de ani, lucrurile se leagă din nou, dar nu pe teritoriul nostru. Și asta e bine. Să fie la ei, vorba românului!

5 noiembrie 2005

UMBRELE CIA ÎN ROMÂNIA

Una dintre cele mai experimentate jurnaliste specializate în probleme de securitate din SUA, Dana Priest de la *Washington Post*, a lansat o nouă bombă de presă. CIA, implicată serios în lupta antiteroristă după eșecul usturător de la 11 Septembrie 2001, ar avea în Europa de Est spații de anchetare a teroriștilor capturați, iar asta ar presupune și acte de tortură. Caracterul general și precaut al afirmațiilor ei a lăsat loc speculațiilor. Europa de Est a însemnat automat pentru mass-media o scanare a țărilor care au o relație privilegiată cu SUA. Polonia a fost prima vizată. Mii de militari în Irak și Afganistan, sprijin necondiționat pentru campania antiteroristă, relații politice, militare și economice de excepție. Apoi România: parteneriat strategic, cooperare puternică în domeniul serviciilor de informații, peste 1 500 de militari în Irak și Afganistan. Au urmat Ungaria (cu bazele americane pe teritoriul său) și Cehia (cu foarte bune relații politice la Washington). Și toate, membre NATO.

Pe baza unor informații vehiculate de presa americană și a unor investigații proprii, organizația Human Rights Watch (HRW) a afirmat că este sigură că în Polonia și România, la baza aeriană Mihail Kogălniceanu, ar exista „locații secrete ale torturii practicate de CIA asupra deținuților“.

Siguranța afișată de HRW m-a făcut să mă îndoiesc de afirmațiile lor. Când e vorba de acțiuni de spionaj, nimeni nu poate fi sigur de nimic. Poți să spui că ai indicii, că unele surse afirmă ceva, dar de confirmări sută la sută nu poate avea nimeni parte. HRW, care nu are o faimă prea bună în privința informațiilor lansate, a mizat pe caracterul exploziv al afirmațiilor sale. Povestea este atât de spectaculoasă și de misterioasă, încât puțini jurnaliști mai au timp și chef să verifice informațiile. Dezmințirile din partea autorităților au apărut imediat, dar suspiciunea rămâne undeva, în mintea celui care citește astfel de povești.

Cert este că și CIA a cam lăsat loc de întors. Una dintre cele mai controversate acțiuni după 11 Septembrie 2001 s-a petrecut în Italia. Un comando al spionajului american a răpit la 17 februarie 2003, pe strazile din Milano, un imam egiptean, Osama Mustafa Hassan Nasr, alias Abu Omar. Acesta a fost predat în Egipt, unde a fost anchetat și torturat pentru legături cu terorismul. Un judecător italian a emis în 2004 un mandat de arestare pentru treisprezece agenți CIA care au organizat răpirea, iar presa a făcut un scandal monstru. Italia, aliatul de baza al SUA în lupta antiteroristă, a pus piciorul în prag când agenții CIA au întrecut măsura. Se pare însă că serviciile

secrete italiene știau de operațiune și le-au spus americanilor: „Noi nu am văzut, nu am auzit. Dar, dacă se află, e responsabilitatea voastră!“

Zborurile speciale CIA există. Ele sigur au tranzitat spațiul aerian românesc. Poate unele curse au făcut și escale la noi. Dar baze pentru torturarea deținuților nu au fost. Serviciile noastre secrete au un principiu sănătos în privința teroriștilor. În cel mai scurt timp posibil de la depistare se obține mandatul legal pentru expulzare și catalogarea respectivului individ drept *persona non non-grata* pe cinci ani. Nu văd statul român abdicând de la această regulă sfântă doar de dragul CIA. Avem noi destui ași în mână în cooperarea cu ei ca să nu acceptăm compromisul de a primi suspecti de terorism, când noi ne chinuim să-i prindem și să-i expulzăm cât mai repede.

Informații credibile, de ultimă oră, indică faptul că țările care au acceptat astfel de operațiuni speciale CIA pe teritoriul lor sunt Macedonia, Albania și chiar Ucraina. Argumente ar fi, să vedem dacă apar și dovezile.